

Speech Henk van Essen in de Tuin van Bezinning, 9 juni 2022

Geachte gasten, beste familie en collega's,

30 december, half twee 's nachts.

Het is ijskoud als twee collega's in Zoetermeer naar een melding rijden.

Op de Broekwegkade is er opeens een klein stuk weg, waar het spekglad is en hun auto slipt, glijdt langzaam van de weg.

Rolt van het talud en komt op z'n kop in het water.

Eén collega trapt het zijraam in en weet zich te bevrijden.

Als hij boven komt, ziet hij zijn collega niet.

En hij duikt terug, het ijskoude water in, om zijn collega te helpen.

En nog een keer.

En nog een keer.

Tevergeefs.

Hij rent naar het dichtstbijzijnde huis voor hulp.

Collega's, brandweer en ambulance komen bijna tegelijkertijd aan en weten hem uit de auto te halen.

Maar het is te laat.

Harold Binneveld is overleden.

30 jaar oud.

Politieaan in hart en nieren, echtgenoot en vader van 3 kinderen.

“Geen poespas, maar wél aanwezig”, zei mijn collega tijdens de herdenking.

“Harold was een fijne collega, een toffe gozer. Geen druktemaker, maar een maatje waarop je kon vertrouwen.”

Dat is nu tweeëntwintig jaar geleden, maar hier vandaag in de Tuin van Bezinning denk ik weer aan Harold.

Maar ook aan zijn collega die het ongeluk wél overleefde.

Aan de pijn die hij gevoeld moet hebben en misschien nog steeds voelt.

Daar moest ik ook aan denken toen ik Sevgi Erdogan sprak, vlak na het ongeluk dat onze collega Jeroen Leuwerink het leven kostte.

“Hier zijn geen woorden voor. Ik ben er stil van”, dat zijn de woorden die steeds terugkeren in alle berichten over Jeroen.

Maar ook *“Sevgi, heel veel sterkte en beterschap.”*

“Geen woorden voor”, misschien zijn dat wel de enige juiste woorden.

Want wat zeg je tegen een vader of moeder die een zoon of dochter is verloren is?

Wat zeg je tegen een broer of zus, een partner?

Wat zeg je tegen de collega die zijn of haar maatje kwijt is?

“Iemand steunen hoeft niet noodzakelijk met woorden.

Sterker nog: met woorden lukt het zelden”, zo stelde een rouwexpert onlangs.

Hier in de Tuin weten we dat.

Weten we dat het veel belangrijker is, dat iemand er even voor ons is, met een luisterend oor.

Of een knuffel, een hand vasthouden even een arm om de schouder.

En na twee jaar kan dat vandaag eindelijk weer.

Voor wie dat wil.

Want iedereen gaat op zijn eigen manier om met verdriet.

De een is stil, wil liever even met rust gelaten worden.

De ander is juist vol verhalen, met een lach en een traan.

Vandaag staan we stil bij de schaduwkant van ons prachtige vak.

Dat wij dag en nacht zorgen voor veiligheid van anderen, maar daarbij soms zelf gevaar lopen.

Met 165 namen op dit monument als stille getuigen.

Vandaag schrijven we twee nieuwe namen bij in de Tuin van Bezinning.

Eren en herdenken we Jeroen Leuwerink en Arno de Korte.

Delen we ons verdriet, onze pijn en onze trots over twee fantastische collega's.

Maar ook onze enorme boosheid, ons onbegrip om wat hen is aangedaan.

De aanval op Arno, de roekeloosheid die een einde maakte aan Jeroens leven.

De straf die zo onrechtvaardig voelt.

Jeroen, zo hoorde ik, wilde als kind al bij de politie.
Was trots op zijn vak.
Uitblinker in sport en altijd bereid anderen te helpen.
En hij was net aangenomen voor de opleiding tot
motoragent.

Die liefde voor de motor deelde hij met Arno.
“Onze grote vriendelijke reus en geweldige collega”, zo
werd hij genoemd toen hij drie weken geleden werd
bijgeschreven op het monument in Rotterdam.
Arno, die er altijd was om anderen te helpen na een
heftige gebeurtenis.
En nu is het aan ons.
Voor zijn familie, voor elkaar.

We kunnen de pijn niet wegnemen, je komt er ook niet
zozeer overheen.
Het is geen hindernis die je moet overwinnen en dan
kunt achterlaten.
Maar hier in de Tuin van Bezinning, kunnen we wel
helpen om dat verdriet iets dragelijker te maken.

Als ik met collega's spreek, hier in de Tuin of op het bureau, merk ik hoe rouw en verdriet kunnen verbinden.

Kracht kunnen bieden.

En hoe lang het ook geleden is, laten we hier onze verhalen blijven delen.

Over Harold.

Over Jeroen.

Over Arno.

Over elke collega in de Tuin.

We laten hen niet los, maar zetten onze hechte band op een andere manier voort.